

Redactie:
Maj. M. F. A. Brok,
Kapit. M. J. O. Branne,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

DE TIGGERE
Weekblad van De Tigger-Brigade
No. 69

Levin
Boffs
in
to
Secretariaat en A. B.
DIENST 4. d. 7. A.
Tel. Smr 20

ZATERDAG 16 AUG. 1947.

OPLAAG 7500

Vitamine „G“.

Hoe hinderlijk is niet het rijden met een beslagen voorruit. En vooral over deze erbarmelijke wegen, terwijl je bovendien nog vriendelijk moet terugdruimen. Het is evenzeer lastig met zuiver zicht te oordelen: zo gemakkelijk zet men een bril op, waardoor de kleuren verzaachten, de tegenstellingen vlakken. Of men staart zich blind op wat anders is, zodat men overdrijft en de verschilpunten nog verscherpt.

We willen niet alles zo maar goed praten: „eerlijk“ rampokken kan geen mens. 't Is een van de twee: ofwel echt eerlijk, ofwel echt oneerlijk. Iedereen kan een zwak ogenblik hebben, kan zich vergissen, zijn boekje te buiten gaan. Maar 't maakt wel enig verschil of het gebeurt uit werkelijke hebzucht ofwel om het bestaan 'n klein beetje dragerlijker te maken. Het is eerlijk, soms zelfs noodzakelijk zowel het goede in anderen te durven zien, als het verkeerde in eigen verlangens en daad.

Door het vele gebots en gebots over de heel kleine stukjes weg kom je geraadbraakt en suf ter plaatse aan. En door het vele gebots wordt iemand wel eens doof voor het goede woord, vergeet hij soms..... Voor en na tafel te bidden, schaamt hij zich vaak..... mens te zijn. We willen geen fari-verkeerde in anderen zien. Niet alleen in de persoon van de andersdenkende is veel goeds: ook in zijn opvatting, zijn levenshouding: zo is er veel moois te ontdekken. Zoals je over de ruines het natuurschoon ziet, over de ziekten de gezondheid, over de armoede het innerlijk geluk, over de tegenstelling het rechte hart.

Met machtsvertoon, verdachtmaking, vertekening moet je niet je standpunt opdringen, maar door eerlijke en openlijke getuigenis en liefde. We maken de mensen hier niet anders, beter gezind door alleen maar te constateren, dat er ontzettend veel communistische invloed is geweest. Maar wel door praktisch 't communisme onmogelijk te maken door het Christendom te beleven. Eigenlijk zijn we veel meer één dan verdeeld. Niet met redenering of vergadering of manifest, nog minder met geweld wordt een mens geholpen: maar door liefde, die aan een ander denkt, ook wanneer we iets weigeren. Die denkt niet: wat kan ik hebben, maar: wat kan ik missen. Niet: hoe kan ik nu 't meeste profiteren van de armzalige toestand waarin de mensen zijn, maar hoe kan ik hen 't beste voor nu en later helpen. Laten we aan onze eigen ervaring denken. Iedereen kan bijdragen dat God meer gerespecteerd wordt, als je maar zuiver ziet en handelt. Pak Kebon.

IN MEMORIAM.

Tengevolge van een noodlottig ongeluk overleed op 8 Aug. 1947
Korp. O. V. W. Fr. BRUNSEELS
2-2-6 R. I.

Te vroeg is hij van ons heengegaan. Hulpvaardig, trouw en moedig stond hij steeds voor anderen op de bras. Hij was benijd bij zijn kameraden en stond bij zijn meederen hoog aangeschreven. Niets was hem teveel. Hij klacgde nooit, deed zijn plicht en help waar hij kon.

Onze gedachten gaan uit naar zijn ouders en zijn meisje in Nederland. Hun droefheid kunnen wij niet peilen, maar het moge hen tot troost strekken, dat Frans steeds in onze gedachten zal blijven voortleven en dat wij hem nooit zullen vergeten.
God geve hem de eeuwige vrede.

J. v. A.

JAN, OTTO SPIERENBURG

O. C. 2. 7 R. 1.

In de middag van 4 Augustus 1947 sneuvelde bij BANTJOEBIROE, doordat de carrière die hij bestuurdte op een mijn reed, de soldaat JAN, OTTO SPIERENBURG.

Wij zullen hem nooit kunnen vergeeten. Hij was een voorbeeldig mens en een uitstekend soldaat.
Geve God hem de eeuwige vrede.

O. C. 2. 7 R. 1.

De Demarcatielijn over.

(Herinnering aan de eerste dag).

Als tiggers uit hun kooi gelaten worden en de vrijheid tegenmoet gaan, dan zal hun wilde natuur weer aanschuiven boven komen. Zij zullen verstijven wat hun aan prooi voor ogen komt en niets zal hen aan banden leggen. Als de jongens van de Tigger-brigade ver-geleken mogen worden met echte tiggers, dan gaat deze vergelijking in zoverre mank, dat op het moment dat de Tiggerbrigade de „kooi“ uitmag, er wel is een hunkering om de nauwe begrenzing van de „demarcatielijn“ uit te kunnen breken, maar niet de begeerte er is om te vernielen of te versjinden. Slechts zij, die zich als doodsvijanden voordoen, zullen zich in kracht en dapperheid met vrije „Tiggers“ moeten meten.

Ge moet U voorstellen dat ge anderhalf jaar lang geleefd hebt op een betrekkelijk klein stukje land, met Noorden de zee en in een halve cirkel rondom de stad Semarang de z.g. demarcatielijn. Dat deze kaartlijn het uiterste punt was, tot waar Nederlandse soldaten zich mochten begeven. Wat er ook over deze lijn gebeurde: moord, roof, of er hongersnood was of er mannen in nood waren, of wat ook, dat was de grens!

Ge moet U dan tevens voorstellen, op dat stukje land vrijwillig gekomen te zijn, omdat de overheid U riep rust en orde te gaan herstellen op dat eiland, waarvan dit stukje land slechts een zeer klein deel vormt. Voorts dat ge reeds anderhalf jaar geleden in staat

meende te zijn met Uw kameraden die zo zeer benodigde rust en orde te gaan brengen en dat ge daar anderhalf jaar op hebt moeten wachten! En anderhalf jaar is een hele tijd, weet U.

En nu werd plotseling gezegd, jongens, nu gaan we, nu moeten we. Kijk, als ge dit zo eens overwoogen hebt, dan zult ge U enigszins kunnen indenken, hoe Kees en Jan en Piet zich wel voelden, toen dit bevel van vooorzaarts gaan kwam. Inderdaad, als tiggers die hun kooi zo maar opeens mochten verlaten,

Een artillerievindplaats op het veld.

de vrijheid tegenmoet. Kerels, volkomen geschikt voor hun wachtende taak. Beter getrainde soldaten dan Nederland ooit heeft gehad. Volkomen gewend aan het klimaat, terrein, en vertrouwd met de tactiek van den tegenstander. Bekend met de adag der bevolking.

In de nacht van Zondag op Maandag 20 — 21 Juli, rukt een Bataljon van de T-Brigade, naast enkele andere bataljons op in de richting van de demarcatielijn, om daar de uitgangstelling in te nemen. Het is het Amsterdamse Bataljon, eertijds wel het zingende Bataljon genoemd. Als de lange stoet van voertuigen zich in beweging zet in het nachtelijk duister, dan hoeft ik hen, die eens Koningswapenrok droegen, niet uit te leggen, wat er voor nodig geweest is, vóór alles zo ver was. Nachten en dagen van ingespannen arbeid. Van improviseren en organiseren, opdat alles precies kloppen zal. Een modern uitgerust bataljon infanterie heeft met meer te rekenen en heeft meer tot zijn beschikking, dan slechts met geweer en mitrailleur bewaende soldaten.

Er is artillerie, er zijn mortieren, verbindingssatdelingen, „carriers“, mijnssecties, pioniers en nog heel wat meer. Men is reeds moe, voordat men beginnen moet. Maar de wil om door te zetten, de geestkracht om vol te houden is er; het gaat immers om de verwezenlijking van een groot doel: recht en veiligheid te brengen aan een miljoenenbevolking die zuchtte onder terreur en willekeur. Dat die terreur en willekeur er is, daar zijn bewijzen te over voor!

Na een rit van een half uur worden de voertuigen achtergelaten en gaat het bataljon het terrein in. Een ieder is gekleed in camouflagede overall, ook wel tiggerpak genoemd. Het is zwaar bergterrein en de stortregens hebben alles drassig en glibberig gemaakt. Elke commandant weet precies wat hem te doen staat en vlot marcheert het bataljon naar de demarcatielijn af. Over bruggetjes (door de genie gebouwd) en smalle bergpaddes bereikt men na 4 uur de uitgangstelling.

Het is inmiddels licht geworden. De compagnieën stellen zich in voorste lijn op de vooraf verkende plaatsen.

Nu kan bericht worden dat alles gereed is. Eerst volgt een invliegende artillerie-beschieting. De vliegtuigen nemen de uitwerking waar en melden dit onmiddellijk aan de art. officier op de grond. De uitwerking van de dichtstbijin slaande granaten kunnen wij zelf waarnemen. Wat zal de vijand doen?

Hier en daar worden vijanden gesignaleerd. Ze verplaatsen zich. Tot heden wordt echter geen te-gevuur ontvangen. Ook de mor-
(vervolgd op pag. 2).

zicht ofwel om het bestaan in klein beetje dragelijker te maken. Het is eerlijk, soms zelfs noodzakelijk zowel het goede in anderen te durven zien, als het verkeerde in eigen verlangens en daad.

Door het vele gehots en gebots over de heel kleine stukjes weg kom je geradbraakt en suf ter plaatse aan. En door het vele geklets wordt iemand wel eens doof voor het goede woord, vergeet hij soms..... voor en na tadel te bidden, schaaamt hij zich vaak..... mens te zijn. We willen geen fari-zeeërs zijn, die alleen maar het verkeerde in anderen zien. Niet alleen in de persoon van de andersdenkende is veel goede; ook in zijn opvatting, zijn levenshouding; zo is er veel moois te ontdekken. Zoals je over de ruines het natuurschoon ziet, over de ziekten de gezondheid, over de armoede het innerlijk geluk, over de tegenstelling het rechtmatige hart.

Met machtsvertoon, verdachtmaking, verketting moet je niet je standpunt opdingen, maar door eerlijke en openlijke getuigenis en liefde. We maken de mensen hier niet anders, beter gezind door alleen maar te constateren, dat er ontzettend veel communistische invloed is geweest. Maar wel door praktisch 't communisme onmogelijk te maken door het Christendom te beleven. Eigenlijk zijn we veel meer één dan verdeeld. Niet met redenering of vergadering of manifest, nog minder met geweld wordt een mens geholpen; maar door liefde, die aan een ander denkt, ook wanneer we iets weigeren. Die denkt, niet: wat kan ik hebben, maar: wat kan ik missen. Niet: hoe kan ik nu 't meeste profiteren van de armzalige toestand waarin de mensen zijn, maar hoe kan ik hen 't beste voor nu en later helpen. Laten we aan onze eigen ervaring denken. Iedereen kan bijdragen dat God meer gerespecteerd wordt, als je maar zuiver ziet en handelt. Pak Kebon.

In de middag van 7 Augustus 1971 sneuwend bij DANVOEDDI ROE, doordat de carrier die hij bestuurde op een mijn reed, de soldaat JAN, OTPO SPIERENBURG. Wij zullen hem nooit kunnen vergeten. Hij was een voorbeeldig mens en een uitstekend soldaat. Geve God hem de eeuwige vrede.

O. C. 2-7 R. 1.

De Demarcatielijn over.

(Herinnering aan de eerste dag).

Als tigers uit hun kooi gelaten worden en de vrijheid tegenmoet gaan, dan zal hun wilde natuur weer aanstonds boven komen. Zij zullen verslinden wat hun aan prooi voor ogen komt en niets zal hen aan banden leggen. Als de jongens van de Tjiger-brigade ver-geleken mogen worden met echte tigers, dan gaat deze vergelijking in zoverre mank, dat op het moment dat de Tjigerbrigade de „kooi“ uitmag, er wel is een hunkering om de nauwe begrenzing van de „demarcatielijn“ uit te kunnen breken, maar niet de begeerte er is om te vernielen of te verslinden. Slechts zij, die zich als doodsvijanden voordoen, zullen zich in kracht en dapperheid met „vrije Tjigers“ moeten meten.

Ge moet U voorstellen dat ge anderhalf jaar lang geleefd hebt op een betrekkelijk klein stukje land, met Noorden de zee en in een halve cirkel rondom de stad Semarang de z.g. demarcatielijn. Dat deze kaartlijn het uiterste punt was, tot waar Nederlandse soldaten zich mochten bewegen. Wat er ook over deze lijn gebeurde: moord, roof, of er hongersnood was of er mannen in nood waren, of wat ook, dit was de grens!

Ge moet U dan tevens voorstellen, op dat stukje land vrijwillig gekomen te zijn, omdat de overheid U riep rust en orde te gaan herstellen op dat eiland, waarvan dit stukje land slechts een zeer klein deel vormt. Voorts dat ge reeds anderhalf jaar geleden in staat

meende te zijn met Uw kameraden die zo zeer benodigde rust en orde te gaan brengen en dat ge daar anderhalf jaar op hebt moeten wachten! En anderhalf jaar is een hele tijd, weet U.

En nu werd plotseling gezegd, jongens, nu gaan we, nu moeten we. Kijk, als ge dit zo eens overwoogen hebt, dan zult ge U enigszins kunnen indenken, hoe Kees en Jan en Piet zich wel voelden, toen dit bevel van vooorwaarts gaan kwam. Inderdaad, als tigers die hun kooi zo maar opeens mochten verlaten,

Ben artillerieradioploeg in het veld.

Van improviseren en organiseren, opdat alles precies kloppen zal. Een modern uitgerust bataljon infanterie heeft met meer te rekenen en heeft meer tot zijn beschikking, dan slechts met geweer en mitrailleur bewapende soldaten.

Er is artillerie, er zijn mortieren, verbindingsafdelingen, "carriers, mijnesecties, pioniers en nog heel wat meer. Men is reeds moe, voordat men beginnen moet. Maar de wil om door te zetten, de geestkracht om vol te houden is er; het gaat immers om de verwezenlijking van een groot doel: recht en veiligheid te brengen aan een miljoenenbevolking die zuchtte onder terreur en willekeur. Dat die terreur en willekeur er is, daar bewijzen te over voor!

Na een rit van een half uur worden de voertuigen achtergelaten en gaat het bataljon het terrein in. Een ieder is gekleed in camouflage overal, ook wel tigerspak genoemd. Het is zwaar bergterrein en de stortregens hebben alles drassig en slibberig gemaakt. Elke commandant weet precies wat hem te doen staat en vlot marcheert het bataljon naar de demarcatielijn af. Over bruggetjes (door de genie gebouwd) en smalle bergpadjes bereikt men na 4 uur de uitgangsstelling.

Het is inmiddels licht geworden. De compagnieën stellen zich in voorste lijn op de vooraf verkende plaatsen.

Nu kan bericht worden dat alles gereed is. Berst volgt een inleidende artillerie-beschieting. De vliegtuigen nemen de uitwerking waar en melden dit onmiddellijk aan de art. officier op de grond. De uitwerking van de dichtstbijin-slaande granaten kunnen wij zelf waarnemen. Wat zal de vijand doen?

Hier en daar worden vijanden gesignaleerd. Ze verplaatsen zich. Tot heden wordt echter geen te-gevuur ontvangen. Ook de mor-(vervolg op pag. 2).

De acties der afgelopen weken hebben de redactie voor vele moeilijkheden geplaatst. Het was niet mogelijk om voor voldoende copie te zorgen en de aanhoudende verplaatsingen van de ene standplaats naar de andere verhandelden voldoende contact. Het leed is thans geleden en nu de Tiggerbrigade ongevveer in haar geheel bijeen ligt, kan aan ons Tigger-tje weer de vereiste zorg besteed worden. Daar de Tigger bestemd is voor de T-brigade, verzoeken wij ieder, die copie wenst in te zenden, dit in het vervolg te doen aan onderstaande adressen:

Majoor M. F. A. Brok, Hoofd Legercontact-Hoofdkwartier
T-brigade.

Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk, Club van Zes.

De strookjes voor verzending per zeepost kunnen tot onze spijt niet meer geleverd worden, zodat men de Tiggers per enveloppe naar Nederland gelieve te verzenden.

RADIO WELFARE

De groeten uit Holland, welke in Semarang zo'n succes hadden, blijven doorgang vinden. Zij worden uitgebreid met groeten van kennissen, familieleden en vrienden uit Semarang.

Dit onderdeel van het radio-programma zal worden aangekondigd onder de titel: „Hier is de Tigger”. U kunt het programma beluisteren op elke Zondag-, Woensdag- en Vrijdagavond van 2100 tot 2200 uur.

ONZE FOTOWINKEL

Welfare is thans zover, dat filmrolletjes ter ontwikkeling kunnen worden aangenomen en tevens afdrukes van negatieven kunnen worden gemaakt. Gegadigden gelieven hun materiaal in te leveren bij hun Welfare-officier, die voor doozending kan zorgdragen. Even-tuele kosten worden nog nader bekend gemaakt.

(vervolg van pag. 1.)

het eerste aanvaldoel. Ook de midden-colonne zet zich in beweging. De zware voertuigen hebben moeite voorwaarts te komen. De weg moet eerst worden afgezoekt door een mijnensectie. Deze gaat vooruit, stap voor stap, met haar stofzuigers. Een listig verhoor landmin wordt zo vlug opgespoord. Zo'n mijnensectie is ommeestal een oud gedende. Zo ook hier. Hij bekleedt de achterswari-dige rang van adjudant. Er is geen mijn, boobytrap, of handgranaat of hij kent de constructie en weet het gewarlijke projectiel in enkele oogeblikken onschadelijk te maken.

tiereu beginnen te blaffen. Intussen maakt het geheel zich klaar op bevel voorwaarts te gaan om de eerste aanvaldoelen te bereiken. Het bevel wordt daartoe gegeven. Spanning is op de gezichten te lezen, hoe zal het zijn? Het wapen vastgeklemd in de handen, gereed om elk moment en in elke richting te kunnen aanvallen. De commandant van het Bataljon ziet zijn mensen naar voren gaan. Hij vuurt ze nog even aan: „Zet hem op, jongens! Geen centje pijn, hè.” Het antwoord is even de duim in de hoogte te brengen. Zo'n woord doet de jongens weer goed. Ik zie, de Overste kent zijn mannen en zij hem. „Geen centje pijn” inderdaad. Een merkwaaardig gevoel komt bij me boven, als je deze kerels langs ziet trekken, gereed om elk ogenblik aan te vallen, indien zich een tegenstander mocht voordoen.

Een gevoel van trots, dat dit nu het Nederlands leger is, dat voorbij trekt, ter verwezenlijking van een groots doel”. De weeropgestane Koninklijke Landmacht is hier op zijn best te zien. In wilde wel, dat elke Nederlander dit eens kon zien, deze zwoegende, niets te moeilijk achtende kerels, bijgestaan door alle technische hulpmiddelen, waarover een modern uitgerust leger in dit terrein beschikken kan. Ik ben ervan overtuigd, ge zoudt dan verwonderd zijn en deze mannen respecteren: o, Amsterdams, o, welke stad of plaats in Nederland ook, trots zoudt ge zijn op Uw zonen hier en overal in de archipel.

Het gaat nu voorwaarts. De voorcompagnieën hebben het tweede aanvaldoel reeds bereikt. Enkele tegenstanders zijn buiten gevecht gesteld, w.o. 1 officier van de T.R.I. Hij droeg de sterren in zijn zak. De karabijnen worden buitgemaakt. De midden-colonne nadert nu de eerste wegversper-ring. Aan opruimen valt niet te denken. Het kost teveel tijd en de weg is niet van zoveel belang, dat ze voor doorgaand verkeer moet worden schoon gemaakt. Het bevel luidt: zo vlug mogelijk doorstoten naar het doel van die dag: Oengaran. Het is inmiddels 12:00 uur geworden en de zon brandt heet op de troep. De carriers moeten nu een omweg maken om de versperring voorbij te komen. Een meter of 10 voorbij de versperring kunnen ze dan weer op de weg terugkomen.

Wat in de weg staat in het zijterrein wordt omgemaakt. Terwijl de eerste carrier probeert weer op de weg te komen en dit ook bijna is gelukt, hoort men plotseling een zware ontploffing bij de carrier. We bevonden ons slechts op enkele meters er vandaan en ieder dekte onmiddellijk. De carrier was op een mijn gelopen. De bestuurder is ongedeerd, gelukkig. Wat wijes klimt hij uit zijn voertuig. De wielen zijn door de Engelse landmijn weggelagen.

Nu weer verder.

Voorzichtig, bedachtzaam, baren de compagnieën zich een weg door het terrein. Ons voorlaatste doel was de bruggen over de weg ten Noord-Westen van Oengaran onbeschadigd in handen te krijgen. Even voor het invallen van de duisternis bereiken we deze bruggen. Onderweg werd slechts hier en daar incidenteel tegenstand geboden. Ook bleken de bruggen niet ondermijnd te zijn. Blijkbaar had de T.R.I. daar geen tijd meer voor gehad. Gelukkig kwam nu ons laatste doel in 't zicht: Oengaran. Het was voor velen ook wel, of het einde van hun wachten bereikt was. Intussen wisten we reeds, dat Oengaran door de onzen bezet was. Een pipercub wierp het bericht omhoog. De twee andere bataljons hadden gemakkelijker terrein gehad dan wij en waren ons dus voor geweest.

Wat zou het nu heerlijk geweest zijn, een huis binnen te kunnen stappen, het eten en daarna een bed te zien of iets wat daarop lijkt. Zoek zoiets echter niet in een plaatsje, dat reeds lang geëvacueerd is en daarna door T.R.I. en ALRI is bewoond geworden. Gevindt slechts huiskes die beschadigd zijn en bovendien waren er in veel hiervan, vliegthuisdommen gelegd. Even kreeg ik de gedachte dat een onderkomen voor de nacht niet meer gevonden kon worden en ik geloof stellig, dat velen dat ook niet hebben gevonden. Ze zijn doodenvoudig gaan liggen met een stuk musketennet over het gezicht getrokken.

Maar geen kankerstemming kwam daardoor. Blij was men, dit vandaag bereikt te hebben. Men wilde rusten om morgen weer verder te gaan en dit ganse land te bevrijden en de vrede te brengen, die het zozeer behoeft. „Geef ons daarvoor de gelegenheid”, mis-schien is dit wel het gebed geweest aan deze avond opgezonden door honderden soldaten en „Bescherm ons leven in de volgende dagen”!

Kapel.

Na de bevrijding van Mragangsa keert de bevolking met haar schamelde bezittingen terug.

Politie-agentie.

In het kader van de politionele actie hebben de Nederlandse troepen..... aldus het begin van een krantembericht. En mijn gedachten gaan terug naar de tijd, dat ik nog in korte broek rondliep en een heilige schrik had voor alles, wat politieagent was. Want.... je voetbalde juist daar, waar je niet voetballen mocht, je trok belletje, trapte de emmer van een hevig-schrobende dienstmaagd om, stak zevenklappers in de een of andere brievenbus — kortom je maakte je schuldig aan al die kwaajongensstreken, waar een echte Hollandse jongen debet aan is. En de smeris, de wout, d'n bink, de pliesse — of hoe al die dienaren van Hermandad danook heten mochten — was de spelbreker, de man, die roet in het eten gooidde. En dat bleef, tot je wat ouder werd en ging in zien, dat al dat katekwaad niet alleen zondigen was tegen de politiewet, maar ook tegen de goede burgerzin.

En nu spelen we zelf voor politieagent, al is de werkelijkheid dan misschien een klein beetje anders. En nu onderwinden we zelf, wat dat betekent. Een lolletje is het niet, want, zoals steeds, is de gemeente altijd op hand van de vervolgate. En ik herinner me nog de sarcastische opmerkingen van het publiek, wanneer ik of een mijner vrienden door de dienaar van het gerecht in de kraag werd gepakt: „wat een flinke vent, kleine jongens kan hij aan, maar als er wat sericus gebeurt, dan zie je 'n niet!” En dat alles komt me in herinnering, nu ik onze taak hier in Indië bezie en lees, wat de wereldopinie er van maakt. Want dan blijft de grote pers juist zo te zijn, zoals vroeger het publiek: men kiest partij voor het onrecht, voor de kleine jongen, die fout is, maar waarmee men medelijden heeft, omdat hij klein is. Maar uit het een groeit het ander: had men ons als jongens onze gang laten gaan, dan zou de maatschappij er maar raar hebben uitgezien. En nu kom je tot besef, dat er niet kras genoeg optreden kan worden. En het is van den anderen kant weer een verhaagend verschijnsel, dat niet iedereen er zo over denkt, en dat

(vervolg op pag. 4.)

ZWIG OVER M

hieren beginnen te blaffen. Intussen maakt het geheel zich klaar op bevel voorwaarts te gaan om de eerste aanvalsdooelen te bereiken. Het bevel wordt daartoe gegeven. Spanning is op de gezichten te lezen, hoe zal het zijn? Het wapen vastgeklemd in de handen, gereed om elk moment en in elke richting te kunnen aanvallen. De commandant van het Bataljon ziet zijn mensen naar voren gaan. Hij vuurt ze nog even aan: „Zet hem op, jongens! Geen centje pijn, hé.” Het antwoord is even de duim in de hoogte te brengen. Zo'n woord doet de jongens weer goed. Ik zie, de Overste kent zijn mannen en zij hem. „Geen centje pijn” inderdaad. Een merkwaardig gevoel komt bij me boven, als je deze kerels langs ziet trekken, gereed om elk ogenblik aan te vallen, indien zich een tegenstander mocht voordoen.

Een gevoel van trots, dat dit nu het Nederlands leger is, dat voorbij trekt „ter verwezenlijking van een groots doel”. De weeropgestane Koninklijke Landmacht is hier op zijn best te zien. In wilde wel, dat elke Nederlander dit eens kon zien, deze zwoegende, niets te moeilijk achtende kerels, bijgestaan door alle technische hulpmiddelen, waarover een modern uitgerust leger in dit terrein beschikken kan. Ik ben ervan overtuigd, ge zoudt dan verwonderd zijn en deze mannen respecteren; o, Amsterdam, o, welke stad of plaats in Nederland ook, trots zoudt ge zijn op Uw zonen hier en overal in de archipel.

Gelukkig wordt er na ons artillerie- en mortiervuur weinig tegenstand meer ondervonden. Slechts het eerste half uur ontvangt men wat geweer- en mortiervuur. Enkele soldaten loopen daardoor een lichte verwonding op. Men bereikt nu spoedig over een breed front

midden-colonne zet zich in beweging. De zware voertuigen hebben moeite voorwaarts te komen. De weg moet eerst worden afgezoekt door een mijnssectie. Deze gaat voorruit, stap voor stap, met haar stofzuigers. Een listig verborgen landmijn wordt zo vlak opgespoord. Zo'n mijnssectie is ommissbaar. De commandant daarvan is meestal een oud gediende. Zo ook hier. Hij bekleedt de achtenswaardige rang van adjudant. Er is geen mijn, boobytrap, of handgranaten of hij kent de constructie en weet het gevaarlijke projectiel in enkele oogeblikken onschadelijk te maken.

Het gaat nu voorwaarts. De voormaligpagnieën hebben het tweede aanvalsdooel reeds bereikt. Enkele tegenstanders zijn buiten gevecht gesteld, w.o. 1 officier van de T.R.I. Hij droeg de sterren in zijn zak. De karabinen worden buitgemaakt. De midden-colonne nadert nu de eerste wegversperring. Aan opruimen valt niet te denken. Het kost teveel tijd en de weg is niet van zoveel belang, dat ze voor doorgaannd verkeer moet worden schoon gemaakt. Het bevel luidt: zo vlug mogelijk doorstoten naar het doel van die dag: Oengaran. Het is inmiddels 12.00 uur geworden en de zon brandt heet op de troep. De carrriers moeten nu een omweg maken om de versperring voorbij te komen. Een meter of 10 voorbij de versperring kunnen ze dan weer op de weg terugkomen.

Wat in de weg staat in het zijterrein wordt omgemaakt. Terwijl de eerste carrrier probeert weer op de weg te komen en dit ook bijna is gelukt, hoort men ploetseling een zware ontploffing bij de carrrier. We bevonden ons slechts op enkele meters er vandaan en ieder

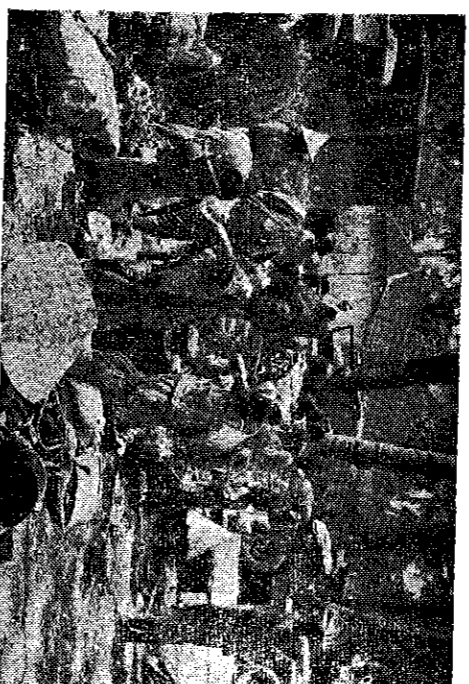
zoek zoiets echter niet in een plaatsje, dat reeds lang geëvacueerd is en daarna door T.R.I. en ALRI is bewoond geworden. Ge vindt slechts huisjes die beschadigd zijn en bovendien waren er in veel hiervan, vliegtuigbommen gelegd. Even kreeg ik de gedachte dat een onderkomen voor de nacht niet meer gevonden kon worden en ik geloof stellig, dat velen dat ook niet hebben gevonden. Ze zijn doodeenvoudig gaan liggen met een stuk muskietennet over het gezicht getrokken.

Maar geen kankerstemming kwam daardoor. Bij was men, dit vandaag bereikt te hebben. Men wilde rusten om morgen weer verder te gaan en dit ganse land te berijden en de vrede te brengen, die het zozeer behoeft. „Geef ons daarvoor de gelegenheid”, mischien is dit wel het gebed geweest aan deze avond opgezonden door honderden soldaten en „Bescherm ons leven in de volgende dagen”!

Kapel.

gemeente altijd op hand van de vervolgd. En ik herinner me nog de sarcastische opmerkingen van het publiek, wanneer ik of een mijner vrienden door de dienaar van het gerecht in de kraag werd gepakt: „wat een flinke vent, kleine jongens kan hij aan, maar als er wat serieuus gebeurt, dan zie ik in niet!” En dat alles komt me in herinnering, nu ik onze taak hier in Indië bezie en lees, wat de wereldopinie er van maakt. Want dan blijkt de grote pers juist zo te zijn, zoals vroeger het publiek: men kiest partij voor het onrecht, voor de kleine jongen, die fout is, maar waarmee men medelijden heeft, omdat hij klein is. Maar uit het een groeit het ander: had men ons als jongens onze gang laten gaan, dan zou de maatschappij er maar raar hebben uitgezien. En nu kom je tot besef, dat er niet kras genoeg optreden kan worden. En het is van den anderen kant weer een verheugend verschijnsel, dat niet iedereen er zo over denkt, en dat

(vervolg op pag. 4.)

Na de berijding omv Mranganen keert de bevolking met haar schamelde bezittingen terug.

ZWIJG OVER MI

(vervolg van pag. 2).

er, goddank, nog vielen zijn, die onprent van reur weten te onderscheiden.

Hier gepost en gekonkel der repoeulic moede, neert de Nederlandse regering een actie bevoien. En de wereld schreeuwt moord en brand! En schijnheilig komt men bij de Veiligheidsraad aan en zegt, dat er orde en rust moet heersen, want dat de wereld in gevaar is. Was en is die wereld niet meer in gevaar door het optreden van de repoeulic en haar satellieten? Er mag geen strijd zijn — Nederland mag niet voor zijn onderdanen opkomen. Nederland, het kleine Nederland, dat zijn tol aan de wereldoorlog dubbel en dwars betaald heeft, dat er berooier voorstaat dan in het Kampjaar; Nederland zou opnieuw moeten boeten? Australië zet een grote mond op, en is blijkaar de slag in de Javazee vergeeten, waaraan zij haar onafhankelijkheid te danken heeft. India volgt, want die denkt aan rijst en rubber. En Nederland wordt voorgesteld als de boeman, de grote politiegent, die een klein broer onderdrukt en uitruigt. Maar één ding vergeet men steeds: Indonesië is nog steeds soeverein Nederlands gebied, al is de repoeulic dan de facto erkent. Maar „de facto“ is nog niet „de jure“ en zolang Soekarno en zijn ahang niet tonen dat zij de rechten van hun onderdanen kunnen waarborgen, zolang kunnen ook zij niet rechtens erkend worden. En wie is uiteindelijk de dupe van de gehele historie? De Javazee, de Chinees, de inheemse bewoner. En ook zij hebben recht, evenveel recht op bescherming als wie danook. En wij spelen politiegentje; wij herstellen de orde en brengen veiligheid en rust. En dat brengen van orde en rust noemt men: agressie. Inderdaad: agressie. Maar dan agressie tegen de misdaad, want anders dan misdadig kan men het optreden van de repoeulike troepen niet noemen. „Our fight is a fight for justice and freedom!“ straat op de puinhopen van een Chinese toko. „We only respect our Republic“ op de gebakkerde resten van wat eens een huis was. En de uitgeschutte, leeggeplundeerde en gebrandschatte bevolking staat langs de weg met de duim omhoog: Tabeh Toean, Tri-ma kassi, toean! En de voddan en lompen, die zij aan hun lijf dragen, leggen een levendige getuigenis af van de zegeningen der repoeulic. En zij bieden vruchten en levensmiddelen aan in ruil voor wat kle-

Hoe het ging bij Buitenzorg.

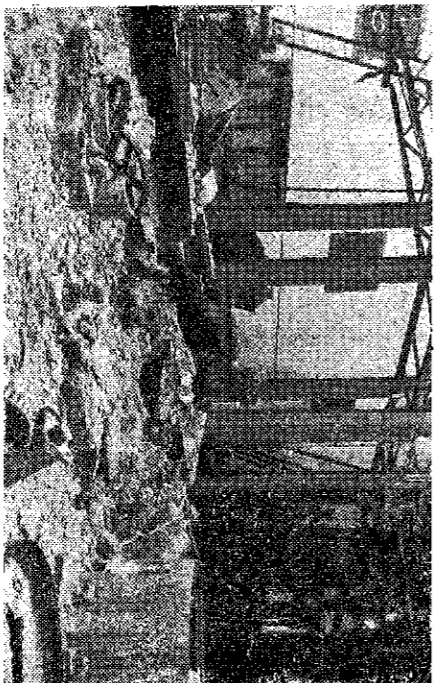
Een kleine kampong, tot duister een oer uiterske posten bij de demarcatielijn, was op het uur van de opmars vol leven. Maar maakte een compagnie zich gereed voor de opmars en trokken met veel getras de carniets door, schuivenden honderden soldatenvoeten over het smalle strotte weggetje, dat naar de „overkran“ voerde. In het volkomen donker van een maanoze nacht verzamelden zich hier de troepen aan het begin van hun moeilijke locht. Hier nam een compagnie afscheid van een plaats, die ze maanden geleden bevrijdde.

Om twee uur 's nachts werden de jongens gewekt. De meesten sliepen niet al te vast door het getras om hen heen en door de spanning van het onbekende. Voor het vertrek werden ranssoenen uitgecheckt en was er een extra goede kop koffie. De depakking van de jongens was zwaar; veel munthe, extra rantsoenen levensmiddelen, wapens en voorren. Kleren, die er niet zijn, omdat de repoeulic alle textielabrieken vernietigd en in haar kortzichtige dwaasheid de politiek der verschrooide aarde toepast. En de buitenwereld geeft haar loch gelijk. Waarom? Wil de grote politiek in troebel water vissen? Wil men Nederland uitschakelen om voor een koopje het rijke Indië in handen te krijgen? Het gaat er op lijken.

In de moiffentijd zongen wij het liedje: „Nederland is gevallen door verraad!“, maar zolang er Nederlandse OVW's zijn en Nederlandse jongens van Jan de Wit, zolang zal Indië niet door verraad vallen. Noch door verraad van jappen-collaborateurs, noch door verradde vullandere zijde. Wij zijn nu politiegent en het gaat nu niet om vuurtje-stoken, watergooten en meer van het kwaajongensstreken; nu is het ernst geworden, nu gaat het om de eer van Nederland en het behoud van het goedwillende Indonesische volk. En de acties der afgelopen dagen hebben bewezen, dat wij ten volle voor die taak berekend zijn.

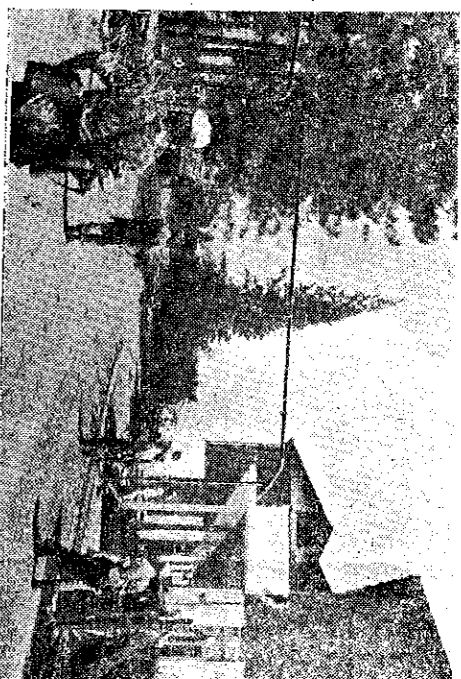
Opnieuw is het wapenstijfstand, maar ook opnieuw hoort men de doffe knallen van in de lucht springende bruggen, de droge knal van een verraderlijk sniperschot, het knetteren van een, in den nacht, in brand gestoken Chinese woning. En wij gaan door met ons politiegentje spelen, ondanks de boze toon van de repoeulic en de zgn. verontwaardiging der buitenwereld, omdat wij weten, dat wij een eerlijke zaak dienen.

J. v. A.

De hut van de door de T.R.I. verwoeste suikerfabriek Kahoengoe.

MASMAN & STROINK SMG.

De bezetting van de suikerfabriek Kahoengoe.

sommingen een radio-set, een bren of moerder. In de bamoe- of blukkenhijtes werden de laatste voorredningen voor het vertrek getroffen en nanden en gezichten met houtskool zwart gemaakt. Om tien minuten voor vier moest worden aangereiden voor het appel. Menig soldaatenhart zal sneller hebben geklopt, maar er was er niet een die het niet merkten. De achterblyvende koks en chaurteurs van vrachtwagens en carniets, die moesten wachten op het herstel van de eerste bruggen, hielpen wat ze konden. Er was kameradschap in zijn beste vorm bij het afscheid. Ze keken elkaar niet aan terwijl ze elkaar de hand schudden en zelden: „Nou goeie“ of „Hou je taai manne en tot klijk“. Nooit werden commando's sneller opgevolgd dan deze nacht; nooit vond de kapitein een beter gehoor, dan voor zijn laatste aanwijzingen vlak voor het vertrek. „Niet roken, monden dicht in jullie eigen belang“. De dokter ging zwaar gebukt onder een heel stiep tassen. Hij trok met de jongens mee, evenals de veldprediker, de aainoerzener en de zoekendragers. Als gansen achter elkaar verdween de compagnie in het donker van de nacht.

Vlak achter de infanterie volgde de Gentle want de wegen waren vernield. Met man en macht werd gewerkt om door het aanleggen van Baileybruggen het naar voren gaan van gemotoriseerde eenheden mogelijk te maken. Alleen al in een wegvak van twaalf K.M. moesten op deze manier drie bruggen worden gelegd.

Voorwat de bruggenbouwers hun werk begonnen, werd de weg eerst door een mijnzoekploeg grondig nagekeken. Dat dit geen overbodig werk was, bewezen twee zwaar model mijnen, die ze vlak voor een vernielde brug konden verwijderen. Aan de overzijde van deze brug troffen zij asperges aan, gemaakt van rubberbomen, terwijl daarachter weer talrijke bomen dwars over de weg lagen en de weg op verschillende plaatsen doorgegraven bleek.

De Nederlandse troepen maakten goede vooruitgang. Een stoottroep te voet bereikte, zonder op noemenswaardige tegenstand te stuiten de plaats Tjibadak. Wat moeilijker had een colonne carniets het, die hinder van de versperringen en kapotte bruggen ondervond. Maar ook alleen maar hinder. Staan bleven ze zeker niet. De bevolking help trouwens dapper mee om met de patjol de wegen weer te herstellen, die nog maar kort geleden door de TNI waren vernield. Toen de carniets naar voren gingen, passeerden zij uitgestrekte rubbertinnen, die geheel vernield waren. Alle bomen waren op één meter hoogte omgehakt. Een troosteloos gezicht. Voor miljoenen en miljoenen aan, voor dit land kostbare devezelen is in een vlag van zinnose razernij hier vernietigd. Vele jaren zullen nodig zijn om dit alles weer te herstellen. Met verschillende Europese huizen stond het er al net zo voor, pannen er af, muren vernield, soms ook een heel huis plat gebrand.

Van Tjibadak naar Soekaboemi rijd de trein alweer, maar op een ander traject waren een paar spoorbruggen onbruikbaar gemaakt. Langs en naast die spoorlijn rukte de Infanterie op, een zwaar werkje, maar de stemming was goed en in een kamponghijste, waar de jongens wat rusten hadden ze al een verse ketel thee gezet. Na de eerste dag was de spanning geweken. Iedereen zag, dat de moeilijkheden te overkomen zijn en dat de bevolking dankbaar is dat we kwamen en ons met alles ter wille is. In de meeste plaatsen waren aanvankelijk de mannen gevluht. Maar al gauw kwamen ze weer terrug en het normale leven herstelt zich. De inheemse winkels en de Chinese toko's gaan weer open en overal zie je weer de mannen met hun piketlans zware lasten naar de markt vervoeren. Ongewijfeld is de bevolking geïnsponeerd door het vele zware materiaal, dat wij meevoeren. Gentle en Artillerie, carniets en zware vechtwagens. Maar bang zijn ze niet, nu ze eenmaal zien, dat de Nederlandse troepen hun geen haarbreed in de weg leggen.

Onderwijl houden Sjahrir en andere repoeulike leiders redevoeringen om medeliden in het buitenland op te werken voor „hun arm volk“, dat door die gemene Nederlanders onverschouds is overvallen. Maar laten deze heren dan maar eens komen kijken in de pas bevrjide gebieden. Ze zouden zich slechts kunnen schamen over hun eigen wanbeheer, hun talloze daden, die gericht waren tegen dat zelfde volk, dat zij beveren te willen dienen.

Een eenvoudige Soendanees was er niet ver naast toen hij in de richting van Soekaboemi wees, waar grote rookwolken boven de stad hingen van de daar moedwillig gestichte branden en zei: „Banjak orang djahat disana“. „Veel slechte menschen daarinds“.

Verloofd:

HIEMKE KAMSMIA

en

SID. LOUIS KUSTERS

Leeuwarden, Engelumstr.
49 O. Cie II-6 R.I.
Semarang, 15 Aug. 1947.

Verloofd:

RIET COENDERS

en

JO DUYSENS

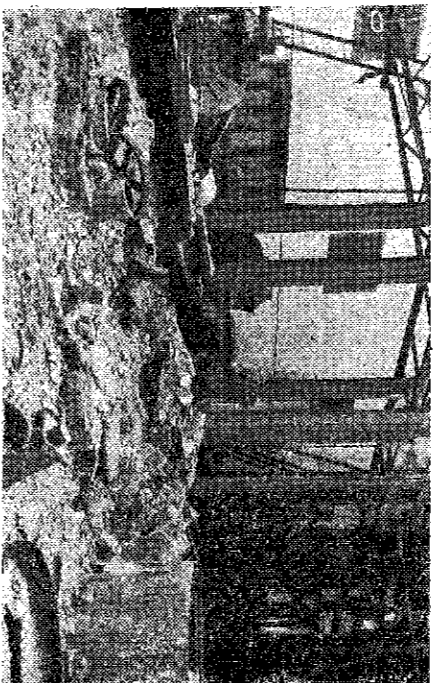
Sittard, Juli 1947. med. dts.

van hun onderdanen kunnen waar-
 botgen, zolang kunnen ook zij niet
 rechtens erkend worden. En wie is
 uiteindelijk de dupe van de gehele
 historie? De Javanez, de Chinees,
 de inheemse bewoner. En ook zij
 hebben recht, evenveel recht op
 bescherming als wie danook. En
 wij spelen politiegentje; wij her-
 stellen de orde en brengen veilig-
 heid en rust. En dat brengen van
 orde en rust noemt men: agressie.
 Inderdaad: agressie. Maar dan
 agressie tegen de misdadig, want
 anders dan misdadig kan men het
 optreden van de republikeinse
 troepen niet noemen. "Our fight is
 a fight for justice and freedom!"
 staat op de punthop van een
 Chinese toko. "We only respect
 our Republic" op de geblikerde
 resten van wat eens een huis was.
 En de uitgeschudde, leeggeplun-
 derde en gebrandschatte bevol-
 king staat langs de weg met de
 duim omhoog: Tabeh Toean, Tri-
 ma kassi, toean! En de vodden en
 lompen, die zij aan hun lijf dragen,
 leggen een levendige getuigenis af
 van de zegeningen der repoblik.
 En zij bieden vruchten en levens-
 middelen aan in ruil voor wat kle-

bedje: "Nederland is gevallen door
 verraad!", maar zolang er Neder-
 landse OYwers zijn en Nederland-
 se jongens van Jan de Wit, zolang
 zal Indië niet door verraad vallen.
 Noch door verraad van jappen-
 collaborateurs, noch door verraad
 van andere zijde. Wij zijn nu poli-
 tiegent en het gaat nu niet om
 vuurtje-stoken, watergoolen en
 meer van die kwaajongensstreken;
 nu is het ernst geworden, nu gaat
 het om de eer van Nederland en
 het behoud van het goedwillende
 Indonesische volk. En de acties
 der afgelopen dagen hebben bewe-
 zen, dat wij ten volle voor die taak
 berekend zijn.

Opnieuw is het wapenstijstand,
 maar ook opnieuw hoort men de
 dofte knallen van in de lucht
 springende bruggen, de droge knal
 van een verraderlijk sniperschot,
 het knetteren van een, in den
 nacht, in brand gestoken Chinese
 woning. En wij gaan door met ons
 politiegentje spelen, ondanks de
 boze toon van de repoblik en de
 zgn. verontwaardiging der buiten-
 wereld, omdat wij weten, dat wij
 een eerlijke zaak dienen.

J. v. A.

De hal van de door de T.R.I. verwoeste suikerfabriek
 Kaliboenigoe.

MASMAN & STROINK SMC.

snelter opgevolgd dan deze nacht;
 noot vond de kapitein een betel ge-
 hoort, dan door zijn laatste aanwij-
 zingen vlak voor het vertrek: "Niet
 roken, monden dicht in julle eigen
 belang". De dokter ging zwaar ge-
 bukt onder een heel stapel tassen.
 Hij trok met de jongens mee, even-
 als de veldprediker, de sahmoeze-
 nier en de zekendragers. Als gar-
 nen achter elkaar verdween de com-
 pagne in het donker van de nacht.

Vlak achter de infanterie volgde
 de Gemte want de wegen waren
 vernield. Met man en macht werd
 gewerkt om door het aanleggen van
 Baileybruggen het naar voren gaan
 van genootseerde eenheden moge-
 lijk te maken. Alleen al in een weg-
 vak van twaalf K.M. moesten op
 deze manier drie bruggen worden
 gelegd.

Voordat de bruggenbouwers hun
 werk begonnen, werd de weg eerst
 door een mijnzoekploeg grondig na-
 gekeken. Dat dit geen overbodig
 werk was bewezen twee zwaar mo-
 del mijnen, die ze vlak voor een
 vernielde brug konden verwijderen.
 Aan de overzijde van deze brug trof-
 ten zij asperges aan, gemaakt van
 rubberbomen, terwijl daarachter
 weer talrijke bommen dwars over
 de weg lagen en de weg op verschi-
 lende plaatsen doorgegraven bleek.

De Nederlandse troepen maak-
 ten goede vordringen. Een stoot-
 troep te voet bereikte, zonder op
 noemenswaardige tegenstand te
 stuiten de plaats Tjihadak. Wat
 moeilijker had een colonne carriers
 het, die hinder van de versperthngen
 en kapotte bruggen ondervond.
 Maar ook alleen maar hinder. Straan
 bleven ze zeker niet. De bevolking
 hielp trouwens dapper mee om met
 de patjol de wegen weer te herstel-
 len, die nog maar kort geleden door
 de TNI waren vernield. Toen de car-
 riers naar voren gingen, passeerden
 zij uitgestrekte rubbertuinen, die ge-
 heel vernield waren. Alle bomen
 waren op één meter hoogte omge-
 hak. Een troosteloos gezicht. Voor
 miljoenen en miljoenen aan, voor
 dit land kostbare deviezen is in een
 vlag van zinloze razernij hier ver-
 nietigd. Vele jaren zullen nodig
 zijn om dit alles weer te herstellen.
 Met verschillende Europese hut-
 parten er af, nauwen vernield, soms
 ook een heel huis plat gebrand.

se winkels en de Chinese toko's
 gran weer open en overal zie
 je weer de mannen met hun pikoe-
 lans zware lasten naar de markt
 vervoeren. Ongetwijfeld is de bevol-
 king geïnsponeerd door het vele zwa-
 re materiaal, dat wij meevoeren.
 Gemte en Artillerie, carriers en
 zware vechtwagens. Maar bang zijn
 ze niet, nu ze eenmaal zien, dat de
 Nederlandse troepen hun geen haar-
 breed in de weg leggen.

Onderwijl houden Sjahrir en an-
 dere republikeinse leiders rede-
 voeringen om medeliden in het bui-
 tenland op te wekken voor "hun
 arm volk", dat door die gemete
 Nederlanders onverhoeds is over-
 vallen. Maar laten deze heren dan
 maar eens komen kijken in de pas
 bevrjide gebieden. Ze zouden zich
 slechts kunnen sohamen over hun
 eigen wanbeheer, hun talloze da-
 den, die gericht waren tegen dat
 zelfde volk, dat zij beweren te wil-
 len dienen.

Een eenvoudige Soendanees was
 er niet ver naast toen hij in de rich-
 ting van Soekaboemi wees, waar
 grote rookwolken boven de stad
 hingen van de daar moedwillig ge-
 stichte branden en zei: "Banjak
 orang djahat disana", "Veel slechte
 mensen daarjinds".

Verloofd:

HIEKIE KAMMA

en

Sid. LOUIS KUSTERS

Leeuwarden, Engelumstr.

49 O. Cie II-6 R.I.

Semarang, 15 Aug. 1947.

Verloofd:

RIET COENDERS

en

JO DUYSSENS

med. dir.

Sittard, Juli 1947.